

daværende Indenrigsminister til Forsigtighed i sin Optræden overfor Sparekassens ansvarlige Bestyrelse. Man ser af de Bilag, som følge denne Betænkning, at Tvivl have ogsaa været fremme om Sparekassens Ledelse allerede i 1901. Den ærede Ordfører omtalte jo ogsaa denne Sag, hvori der er sket Henvendelse til daværende Indenrigsminister Bramsen, uden at han greb ind i dette Forhold. Der var ogsaa den Gang Tale om et stort Laan i Nationalbanken, for hvilket der var givet Sikkerhed i Værdipapirer.

Den højtærede Konseilspræsident har udtalt, og noget lignende hørte vi i Dag blive udtalt af den ærede Ordfører, at Rigsretten var en Nødvendighed. Det er nu min fulde Overbevisning, at man i høj Grad overdriver Betydningen af den Bevægelse, som har krævet de to tidligere Ministre anklagede for en Rigsret. Denne Ret har Venstre i lange Tider undladt at benytte, skønt gode Grunde kunde have talt derfor. Men naar man har undladt at benytte denne Ret, har det dels været paa Grund af Rigsrettens Sammensætning, dels vel ogsaa paa Grund af, at vi manglede en Ministeransvarlighedslov. Ministeriet og Folketinget bør ikke lade sig lede af en øjeblikkelig Stemning, hvis virkelige Omfang og Styrke dog ingen kender. Det er noget, som jo maaske senere vil vise sig. Men Formaålet synes mig maatte være at sætte alt ind paa at finde den virkelige Aarsag til, at det har været Alberti muligt gennem de mange Aar at fortsætte sine Bedragerier. Det er tidligere sagt og blev ogsaa nævnt af den ærede Ordfører, at her ikke var Tale om politisk Forfølgelse, og da jeg heller ikke ønsker, at Sagen skal være et Strids-spørgsmaal, eller at man skal tale længe derom, kan det ikke paa nogen Maade falde mig ind at sigte nogen i saa Henseende, men nægtes kan det ikke, at vi her ere delte efter politiske Anskuelser, idet jeg gaar ud fra, at Partierne i alt væsentligt ville tage den Stilling, som er angiven af deres respektive Udvalgsmedlemmer. Man ser i Betænkningen Højre, Socialdemokraterne og det radikale Venstre paa den ene Side og de øvrige Venstregrupper paa den anden, og som Anklagere finde vi det samme Flertal, som

ved den bekendte Dagsorden styrtede Ministeriet Holstein. Det kan jo heller ikke nægtes — det er tidligere fremdraget her i Salen —, at Kravet om Rigsretstiltale under visse politiske Situationer har været hvilende, medens det under en bestemt politisk Situation blev særlig brændende. Det vil ingen kunne benægte.

Vi skulle imidlertid ikke her afsige den endelige Kendelse. Skulde dette Ting fælde Dommen i Henhold til disse Klagepunkter, vilde det sikkert falde det anklagende Flertal langt vanskeligere at blive enig om Domsafsigtelsen, end det er faldet det at blive enig om at rejse Rigsretstiltale. Og det er sikkert ogsaa med forskellige Følelser, at dette forskelligartede Flertal nu gaar til at benytte Grundlovens § 14. At de to forhenværende Ministre under Hensyn til de daværende Forhold have handlet, som de følte, det var deres Pligt under de givne Forhold, have handlet i fuldkommen god Tro, derom tvivler sikkert ingen i denne Sal, thi derom have vi ogsaa en Række Udtalelser af Medlemmer her i Tinget blandt dem, som nu formentlig ville stemme for Rigsretstiltale. Det vil derfor være en enestaaende Begivenhed, naar dette Ting i dette Tilfælde beslutter Rigsretstiltale. Jeg kan ud fra mit Synspunkt af, hvad der er ret og forsvarligt, aldrig tænke mig, at det vilde være mig muligt nogen Sinde at stemme for Rigsretstiltale under lignende Forhold som dem, her foreligge, ligegyldigt, om jeg stod overfor en politisk Meningsfælde eller en politisk Modstander, og det er min fulde Overbevisning, at Eftertiden vil fælde en Dom over disse to Mænds politiske Liv og Gerning, som vil sætte den Beslutning, Folketinget nu er i Færd med at tage, i en ejendommelig Belysning. Da Folketinget i 1877 forhandlede Forslaget om Rigsretstiltale, udtalte Højres Ordfører, Rimestad, at alvorlige Mænd ikke kunde stemme for en Tiltale, de finde ubegrundet, og fra Venstres Side udtalte I. A. Hansen, at dette var fuldkommen sandt og rigtigt. Saaledes have vi ogsaa set paa denne Sag og have maattet handle derefter. Naar Grundloven har givet Folketinget Anklagemyndighed, saa tør vi kun anvende denne Magt, naar vi føle, at det er ikke alene vor Ret, men ogsaa vor